

Arrest

nr. 132 657 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 maart 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 5 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 27 528 bij 19 mei 2009.

1.2. Verzoekster dient op 8 mei 2009 een aanvraag in om machtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 12 februari 2010 ontvankelijk verklaard. Op 7 oktober 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

1.3. Op 12 december 2009 dient zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 25 maart 2010 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 29 juni 2010 wordt verzoekster bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt als staatloze erkend.

1.5. Op 1 juli 2011 levert de commissaris-generaal een attest af waarin wordt bevestigd dat verzoekster een erkende staatloze is.

1.6. Verzoekster wordt op 17 oktober 2011 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.7. Verzoekster dient op 14 januari 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 18 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.8. Verzoekster dient op 25 oktober 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 28 november 2011 ontvankelijk verklaard.

1.9. Verzoekster wordt op 28 november 2011 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.10. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster in kennis wordt gesteld op dezelfde dag. De motieven luiden als volgt:

“Mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

P.A.

(...) onderdaan van Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 13.06.2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, V. Derue, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal.”

1.11. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1): P.A.

(...) onderdaan van Rusland

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 06.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat zij op 05.05.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van diefstal en op 02.10.2012 door de correctionele rechtbank Kortrijk töt een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van diefstal.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat de twee bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet verknocht zijn. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Er is dus geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Indien de beslissing tot verwijdering wordt vernietigd, dan vloeit hieruit tevens de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. Om deze reden kunnen beide beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod, dat door de verwerende partij als de minst belangrijke beslissing wordt beschouwd, dient te worden verworpen.

3.2. Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Immers kan verzoekster argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen of dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden. In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

Bijgevolg moet de tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster werpt in eerst en enig middel onder meer de schending op van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissingen (bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van) stellen:

- dat verzoekster een onderdaan is van Rusland;*
- dat verzoekster op 05/05/2014 veroordeeld werd door de Correctioneel Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van diefstal ;*
- dat verzoekster op 02/10/2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van diefstal ;*
- aangezien deze misdadige activiteiten van verzoekster een winstgevende karakter hebben, kan er worden afgeleid dat hij (verzoekster is een vrouw) een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt ;*

De Wet 19 januari 2012 zette Richtlijn 2008/115/EG om (Terugkeerrichtlijn,) doch met bepaalde inhoudelijke garanties zoals o.a. billijkheid en transparantie, individueel onderzoek, prioriteit voor vrijwillige terugkeer, onverwijderbaarheid, IVRK/EVRM/non-discriminatie en gezondheid...

Art. 71/11 vrv. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 al. 1 vrv. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien middels vonnis van de REA te Hasselt dd. 29/06/2010 - dewelke een erga omnes werking heeft - verzoekster Staatloos werd verklaard met dien verstande dat de feitelijkheden de welk werden aanvaard door de Rechtbank, tevens aanvaard dienen te worden door DVZ.

Dat verzoekster staatloos is staat definitief vast, doch stelt verwerende partij volledig in strijd met het administratief dossier van verzoekster en een in kracht van gewijsde getreden vonnis dat verzoekster een

Russische staatsburger is (Stukken 2).

De uitspraak van de rechtbank, heeft een werking erga omnes, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie),

maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid.

Dat verzoekster Staatloos is staat buiten kijf en dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar oorspronkelijke landen van herkomst staat tevens finaal vast aangezien zij vanzelfsprekend geen reisdocumenten bezit of kan bekomen van de bevoegde Ambassades van de landen van herkomst om reden juist dat zij Staatloos is en derhalve aan haar geen inreisverbod kan worden opgelegd. Zij is met andere woorden onverwijderbaar...

Verzoekster werd conform vonnis dd. 05/05/2014 vanwege de rechtbank van eerste aanleg Limburg, Afdeling Hasselt, Sectie Correctioneel, 12°kamer veroordeelt tot een effectieve gevangenisstraf van een jaar en een geldboete van honderd euro, gebracht op zeshonderd euro door verhoging met 50 opdecimen, ondergeschikt een vervangend gevangenisstraf van dertig dagen.

Opzichthens verzoekster werd tevens de onmiddellijke aanhouding bevolen om reden dat zij geen afdoende sociale bindingen zou hebben in het Rijk en het niet duidelijk zou zijn of zij ook op haar woonplaats zou verblijven ingevolge de welk het vrees zou bestaan dat zij zich aan de uitvoering van haar straf zou pogen te onttrekken.

Verzoekster stelde op 06.05.2014 beroep in tegen alle schikkingen van het vonnis uitgesproken op 05.05.2014 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, Afdeling Hasselt, Sectie Correctioneel, 12°kamer, gekend onder griffie nr. 775/14 (Stukken 3).

Verzoekster werd op 27/05/2014 aangehouden en vertoefde sedertdien in hechtenis t.e.m. 06/06/2014.

Verzoekster vroeg aan de KI te Antwerpen haar voorlopige invrijheidstelling.

Zij werd bijgevolg in vrijheid gesteld in afwachting van haar beroepsprocedure ten gronde.

De stelling vanwege verwerende partij dat verzoekster op 05/05/2014 veroordeeld werd door de Correctioneel Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van diefstal is derhalve manifest onjuist aangezien verzoekster op 06.05.2014 beroep instelde tegen alle schikkingen van het vonnis uitgesproken op 05.05.2014 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, Afdeling Hasselt, Sectie Correctioneel, 12°kamer, gekend onder griffie nr. 775/14 (Stukken 3).

3 Handleiding staatlozen, 37;

Er is onstuitbaar een administratieve onmogelijkheid bestaande is in hoofde van verzoekster om België te verlaten, met dien verstande dat er geen enkele ambassade/consulaat reisdocumenten of een laissezpasser

kan afleveren en aan haar dientengevolge geen inreisverbod kan worden opgelegd aangezien zij niet voor verwijdering vatbaar is met het gevolg dat aan haar geen inreisverbod kan worden opgelegd.

Bovendien heeft verzoekster een hangende procedure ex art. 9bis vrv. dewelke op 13/01/2014 werd ingesteld en waar verwerende partij nog geen beslissing over heeft getroffen.

Aangezien verwerende partij tot slot stelt dat verzoekster op 02/10/2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van diefstal.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoekster wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Verwerende partij toont in casu het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten niet aan om dan in de onstuitbare constatering te landen dat verzoekster een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt op een nieuwe schending van de openbare orde temeer daar verzoekster vanuit een juridisch oogpunt nog geen tweede finale veroordeling heeft opgelopen, om reden dat er op 06/05/2014 beroep werd ingesteld tegen alle schikkingen van het vonnis uitgesproken op 05/05/2014 door de rechtbank van eerste aanleg

Limburg, Afdeling Hasselt, Sectie Correctioneel, 12^ekamer, gekend onder griffie nr. 775/14 en deze zaak nog niet definitief werd behandeld door het Hof (Stukken 3).

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "4. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoekster.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten;

de Staatloosheid van verzoekster en haar hangende procedure ex art. 9bis vrw. dd. 13/01/2014.

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoekster om reden dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen verzoekster onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen middels een kracht van gewijsde getreden arrest, wat in casu niet voorhanden is inzake haar veroordeling voor de diefstal gepleegd te Hasselt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal acht jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat verzoekster een onderdaan van Rusland is en dat zij bovendien alhier misdadige activiteiten zou hebben gepleegd met een winstgevend karakter daar waar verzoekster steeds inzake haar eerste veroordeling verklaard heeft te hebben gestolen

4 Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RvV, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.

om te kunnen overleven aangezien zij geen enkele bron van inkomsten genoot, zelfs niet een leefloon.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekster verwijst in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt in haar verblijfsstatuut als staatloze en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen dewelke manifest onjuist gemotiveerd zijn met het gevolg dat haar procedure ex art. 9bis vrw. onontvankelijk zal worden verklaard aangezien er opzichtsens haar een inreisverbod werd uitgevaardigd.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen."

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In het enige middel roept verzoekster de schending in van artikel 74/11§1 Vreemdelingenwet, van artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, het legaliteitsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij als staatloos niet kan worden verwijderd.

Volgens haar volstaat een strafrechtelijke veroordeling niet om haar gedrag als een actueel gevaar te beschouwen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster bevolen werd om het grondgebied te verlaten omdat zij enerzijds niet in het bezit is van een paspoort met een geldig visum en anderzijds omdat haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde aangezien verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal.

Verzoekster betwist niet dat zij door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

Verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar statuut als staatloze en met haar aanvraag 9bis, ingediend op 13 januari 2014, waarover nog geen beslissing werd genomen.

Het feit dat verzoekster als staatloze werd erkend geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

“Verzoeker toont niet aan dat de erkenning van de status van staatloze automatisch tot gevolg heeft dat aan verzoeker, die geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde, niet langer een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd of dat hij niet naar de grens zou kunnen worden teruggedleid. Het feit dat verzoeker niet langer de nationaliteit heeft van zijn land van herkomst verschaft hem geen verblijfsrecht op Belgisch grondgebied en betekent evenmin dat hij niet opnieuw zou worden toegelaten op het grondgebied van het land waar hij destijds geboren is of waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Verzoeker levert absoluut geen bewijs van zijn beweerde onverwijderbaarheid. De Raad wijst in dit verband ook op artikel 31 van het verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van Staatlozen, waarin de nationale veiligheid en de openbare orde als uitzonderingen op het principiële uitwijzingsverbod voor staatlozen worden vermeld. Zoals reeds aangegeven, is de tweede bestreden beslissing mede ingegeven door redenen van openbare orde, waardoor niet kan worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat er niets over zijn staatloosheid werd vermeld in de tweede bestreden beslissing.” (53.688 d.d. 22 december 2010).

Verwerende partij stelt vast dat het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van verwijderingsmaatregelen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in het kader van de gebonden bevoegdheid van verwerende partij.

Verzoekster toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 mei 2014 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Hasselt wegens diefstal.

In het inreisverbod van 6 juni 2014 werd uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er geopteerd werd voor de duur van 8jaar. Die motivering heeft zowel betrekking op de toepasselijke wetsbepalingen als op de feitelijke gegevens.

De veroordeling van 5 mei 2014 is recent. De bestreden beslissingen werden op 6 juni 2014 genomen.

De bestreden beslissingen zijn gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond.”

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet

Tevens bevat het bestreden bevel een motivering in feite. Met name wordt gesteld dat verzoekster verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten omdat zij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Voorts wordt gesteld dat verzoekster wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal.

De afdoende formele motivering moet de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

4.4. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij “*volledig in strijd met het administratief dossier van verzoekster en een in kracht van gewijsde getreden vonnis*” stelt “*dat verzoekster een Russische staatsburger is*”. Zij voert verder aan dat zij, gezien haar definitieve vastgestelde staatloosheid, “*onmogelijk kan terugkeren naar haar oorspronkelijke landen van herkomst (...) aangezien zij vanzelfsprekend geen reisdocumenten bezit of kan bekomen van de bevoegde Ambassades van de landen van herkomst om reden juist dat zij Staatloos is*”. Zij betoogt in fine van haar verzoekschrift dat de eerste bestreden beslissing dan ook “*manifest onjuist gemotiveerd*” is.

4.5. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier zich het vonnis bevindt van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 29 juni 2010 waarbij verzoekster als staatloze werd erkend. Verzoekster wijst er terecht op dat dit vonnis definitief en *erga omnes* werkt. De gemachtigde was derhalve op de hoogte van het feit dat verzoekster een erkende staatloze is. Voorts bevindt zich in het administratief dossier het attest van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2011 waarbij wordt bevestigd dat verzoekster de hoedanigheid van een erkende staatloze heeft. Dit gegeven wordt overigens ook niet betwist noch weerlegd door de verwerende partij.

Niettemin wordt in het bestreden bevel gesteld dat verzoekster “*onderdaan van Rusland*” is, terwijl uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat dit feitelijk onjuist is. Aangezien verzoekster een erkende staatloze is, snijdt het betoog van verzoekster dat zij geen reisdocumenten bezit of kan verkrijgen van de bevoegde ambassades van de landen van herkomst hout. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België, zodat zij ook niet in aanmerking komt voor de afgifte van een reisdocument voor niet-Belgen, op basis van artikel 13 van de zgn. Paspoortwet en de Omzendbrief van 26 september 2013 met betrekking tot de uitgifte van reisdocumenten voor niet-Belgen. De verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en de bijhorende motivering in feite mist *in casu* dan ook feitelijke grond.

4.6. Voorts merkt de Raad dat in de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 6 juni 2014, eveneens verkeerdelijk de Russische nationaliteit aan verzoekster wordt toegedicht, hoewel zij een erkende staatloze is.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*” (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door aan verzoekster verkeerdelijk de Russische nationaliteit toe te dichten, blijkt derhalve dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar erkende staatloosheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het gegeven dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van 8 jaar, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, omdat blijkt dat de gemachtigde verkeerdelijk is uitgegaan van het bezit van een Russische nationaliteit en bijgevolg geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid van de erkende staatloosheid van verzoekster noch deze erkende staatloosheid heeft meegenomen in enige evenredigheidstoets.

4.7. Verzoekster betwist eveneens het tweede motief uit de eerste bestreden beslissing, met name dat zij wordt geacht de openbare te kunnen schaden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal.

Artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”

Verzoekster voert aan dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar, in casu wordt zij *“geacht de openbare orde te kunnen schaden”*. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden *“met de aard en de ernst van de feiten”* en dat de motivering *“derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoekster”*.

De Raad merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten “kan” geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De Raad merkt verder op dat in het administratief dossier zich geen vonnissen bevinden met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster omwille diefstal. Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

4.8. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Gelet wat hierboven in punten 4.5 en 4.7. werd besproken, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing in die zin een deugdelijke materiële grondslag mist aangezien ze is aangetast door uitdrukkelijke motiveringsgebreken.

Verzoekster heeft aldus een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.9. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898), zoals ook blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Nu de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014, dat gepaard ging met het inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het inreisverbod, d.i. de tweede bestreden beslissing, te vervallen.

Het is daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

Bovendien blijkt uit wat in punt 4.6. werd besproken dat de gemachtigde geen blijk geeft van het doorvoeren van een afdoende individueel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval, hoewel de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren is vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het verweer dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, laat niet toe anders te besluiten. Verzoekster heeft aldus ook een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4.10. Verwerende partij merkt op dat het feit dat verzoekster als staatloze werd erkend haar niet een automatisch recht op verblijf geeft. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen dat in beide bestreden beslissingen aan verzoekster verkeerdelijk de Russische nationaliteit werd toegedicht en dat noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de erkende staatloosheid van verzoekster bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het bepalen van de duur van het inreisverbod.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES